

Barbara Stępnia-Wilk, Po schodach

Po schodach pniemy się skrzypiących
i z roku na rok bardziej krętych
może i cel by jakiś widniał na końcu
gdyby nie zakręty
co parę pięter garderoba
nowe guziki i pętelki
buty przydatne dość na schodach
i świeży kwiat do butonierki
dla mniej zaradnych ciemna nisza
w niej czasem chleba skromne resztki
i woda, a poza tym cisza
po krzyku tych, co tędy przeszli
Co parę kroków strop za niski
lecz kto się schyla będzie krzepki
Na szczęście gorzej mają wyżsi
A pną się, choć co stopień śmietnik
I znów kolejna garderoba
w kieszeń się własne pcha i cudze
szybko wyrasta się na schodach
z ubrań, a przede wszystkim - złudzeń
Kapliczka od wielkiego święta
mignie zaledwie gdzieś w pół drogi
bo któż wytrzymałby na klęczkach
gdy i bez tego bolą nogi
Po schodach pniemy się skrzypiących
i z roku na rok bardziej krętych
może i cel by jakiś widniał na końcu
gdyby nie zakręty
Bywa, że słyhać głos zza ściany,
raut, dyplomacja, pierwsza klasa -
bankiet wyłącznie dla wybranych
dla reszty cennik, wydruk, kasa
Czasem przez poręcz ktoś przeleci
albo się mało śmiesznie potknie
z dnia na dzień obrastamy w rzeczy
stąd coraz w górę mniej wygodnie
Pociechą bufetowa sala,
gdzie dają mocną strawę płynną
cud antidotum, co pozwala
wybaczyć tym, co jadą windą
I znów otwarta garderoba
Bójka trwa o z pętelką guzik
Pniemy się po skrzypiących schodach
żeby wyrosnąć na ludzi